MESE A NYÁRRÓL

A Tavasz fáradtan huppant le egy nagy tuskóra a tóparton. Mögötte összesúgott az erdő. Bár kifejezetten hűvös volt, mégis meg kellett törölgetnie a homlokát. Üde zöld színű ruhája megkopott, az arca sápadt volt. Mi tagadás, a Tavasz rettenetesen fáradt volt. Az ideje már rég lejárt, a Nyár pedig még mindig nem érkezett meg.

- Hol késel, édes nővérem, Nyár? – sóhajtott fel és bánatában eleredtek a könnyei.

Amint sírni kezdett, az erdő megborzongott a rá hulló hideg esőtől. Mert amikor a Tavasz sír, eső áztatja az erdőt, a mezőt, a várost, a házakat. A kutyák bekéredzkednek a gazdihoz, az emberek fázósan húzzák össze magukon a kabátot és egyre csak azt kérdezik:

- Az idén már nem is lesz nyár? Mi lesz így a veteménnyel? Nem érik meg a gyümölcs sem ebben a hidegben! Közel az aratás ideje, de nincs mit aratni.

Javában Június volt, Szent Iván napja közeledett, az időjárás azonban a márciust idézte, a levegő egyre hűvösebb lett, és szinte megállás nélkül hullt a hideg eső. Néha kisütött a nap, de meleget igazán nem adott. A gólyák fázósan ácsorogtak a fészkükben és hiába kémlelték onnan fentről a nagyvilágot, a Nyárnak híre-hamva sem volt.

Ahogy így búslakodott a Tavasz a tóparton, egy nyulacska tűnt fel. Rögtön felismerte a Tavaszt és odaugrándozott hozzá.

- Kedves Tavasz, kérlek, hagyd abba a sírást, fáznak a kicsinyeim! Adj egy kis meleget!
- Nem tudok! – felelte a Tavasz és még keservesebb sírásra fakadt, ennek következményeképp az eső is jobban ráeredt. – Minden kincsemet elosztogattam már! Üde mosolyommal virágokat bontogattam, az egész világot szeretettel simogattam, melengettem, tápláltam. A madarakat visszahívtam a távoli országokból, az erdő népét előcsalogattam az odúkból, szárba szökkentettem a veteményt, rügyeket pattintottam, öntözgettem a mezőt. Az emberek levetették a téli kabátokat, a gyerekek biciklire pattantak, fára másztak és jól érezték magukat a szabadban. Mindent előkészítettem nővérem számára. Az én időm lejárt, erőm elfogyott, és ő nincs itt, hogy gyümölcsöt érlelő meleget adjon! Biztosan baja esett!
- Talán holnap! Vagy még ma megérkezik! – mondta a nyulacska bizakodóan.
- Ne legyél szamár! – cserregte a szarka. – Fenn lakom a legmagasabb fa tetején, de nem látom Nyár testvérünket közeledni!
- Aztán mivel akarod látni? Azokkal a vaksi szemeiddel, amelyek csak a csillogó vackokat látják, amivel teleraktad már a fészkedet? – kérdezte gunyorosan a sas. Körözött párat a tisztás fölött, majd megtelepedett egy vastag ágon a szarka közelében. A szarka ijedten rebbent egy másik ágra, s a nyúl is összehúzta magát a Tavasz lábainál.
- Nem bántalak benneteket, jóllaktam már! – intett a szárnyával, és bíztatóan nézett a nyulacskára, akinek csak a füle látszott ki a Tavasz elrongyolódott szoknyája alól.

Ebben a pillanatban egy róka érkezett rohanva a tisztásra. Egy pillanatra megállt, körülnézett, hova menekülhetne, ugyanis két vadászeb vette üldözőbe. Beugrott a vízbe, ahol egy hattyú úszkált békésen. A hattyú a rókát meglátva ijedten kiáltott. A ravaszdi még jobban megijedt, kiugrott a vízből és a Tavasz mögé bújt az érkező vadászebek elől. Az ebek megálltak a Tavasz előtt.

- Hol van a rókánk?
- Még mindig itt vagy? Mikor vált már végre le a Nyár? – csaholták izgatottan. Az orrukat feltartva szaglásztak, a róka pedig remegett és nem csak a félelemtől, hanem a hideg vizes bundája miatt is. A nyúl nem is hagyta szó nélkül:
- Most legalább tudod, milyen, amikor rám vadászol!
- Csendesen legyetek! – intette őket a Tavasz. – A Nyár biztosan bajban van. Ki kell deríteni, hova lett. Jobban tennénk, ha összefognánk. Segítenetek kell!
- Segítünk. – biztosította a Tavaszt a sas. – Csak mondd meg, mit tegyünk!
- Azt sem tudjuk, hol lakik! – cserregett közbe a szarka.
- Tényleg, hol lakik a Nyár? – kérdezték az ebek.
- A Nyár fenn lakik a csillagok közt. – válaszolt a Tavasz.
- A csillagok közt? Hogyan juthatnánk mi oda? – és csüggedten néztek egymásra az állatok.
- Nekem van egy barátom, egy Holló, fenn a csillagos égben. Megkérdezem őt. – szólt a sas és felrepült messzire, egy magas hegy tetejére. Nagy sokára visszatért. Izgatottan kérdezték őt a többiek:
- Megtudtad, hol van a Nyár?
- Meg. De nem fogtok örülni. – válaszolt a sas.
- Mi történt? – kérdezte a Tavasz szívdobogva és a legrosszabbtól tartva.
- A Sárkány tartja fogságban és két medvével őrizteti, hogy meg ne tudjon szökni. A legrosszabb még csak most jön: a Nyár nem is akar megszökni. Remekül érzi magát a Sárkány birodalmában.
- Az meg hogyan lehetséges? Az én nővérem sosem kedvelte a Sárkányt! – biztosan nem jól értetted. – mondta a Tavasz.
- Bizony jól értettem. A Sárkány ugyanis minden nap megitatja egy serlegből valami nedűvel, amitől elveszíti az emlékezőképességét. Mivel semmire sem emlékszik, nem is tudja, hogy itt kellene lennie, és hogy mennyire várod. A Sárkány pedig boldog, mert így örök nyár van a birodalmában.
- Én oda nem megyek! Nem hagyom itt a fészkemet és a kincseimet. – cserregte a szarka, és elrepült a fészke irányába.
- Ó, hogy miért nem a Tél kellett neki! – morogta maga elé a róka.
- Most, hogy, tudjuk, hol van a Nyár, akár ki is szabadíthatnánk, nem gondoljátok? - vetette fel a hattyú.
- Remek ötlet! Már csak fel kell jutnunk valahogy a csillagos égboltra. – szólt a nyúl.
- Remélem, nincs tériszonyod. – méregette a nyulat az egyik eb. – Hiszen te mindentől félsz.
- Igaz, de a Nyár kiszabadítása fontosabb minden félelemnél, ugye, kedves Tavasz?
- Így van, és fontosabb minden ellentétnél, ami köztetek van. Együtt kell maradnotok anélkül, hogy megennétek egymást. Nagyon nehéz dolgotok lesz. A Sárkányt nem lehetséges megölni, mert halhatatlan, ahogy a két medve is. Az egyik nagy, a másik kicsi, de mindketten nagyon erősek. Ravasznak kell lennetek. Visszatér a Nyár emlékezete, ha nem iszik a serlegből. Ügyesek legyetek, kérlek, már fogytán az erőm, talán meg sem érem, hogy megérkezzen a nővérem. – mondta a Tavasz és az összes erejét összeszedve hozzátette: - Ne gondolkodjatok rajta, hogyan juttok oda. Az Éj majd odaröpít benneteket. Várjátok a sötétséget. A legsötétebb órában aztán útra kelhettek.

Az Éj a szárnyán visz majd benneteket. – és ezzel a Tavasz mély álomba szenderült.

Az állatok körülötte ülve őrizték az álmát. Lassan leszállt az Éj. A várakozó csapatot könnyedén a szárnyára vette és az égboltra repítette, egyenes a Sárkány birodalmának kapuja elé. A hattyú énekelni kezdett, ezzel magára vonta a két medve figyelmét. A róka, a nyúl és a sas belopóztak a kapun. Meglátták a Sárkányt, ahogyan gyönyörködik a Nyárban. A Nyár pedig pompásan tündökölt, nevetett és gyümölcsöt érlelt: mézédes dinnyét, nektár-barackot, édes almát. Csuda jókedve volt. Arca majd kicsattant a boldogságtól.

- Ó… Mit tegyünk? – kérdezte a sas.
- Várjunk. – mondta a róka. – Van egy tervem.

Gyorsan elmondta a többieknek, ki mit tegyen. Alig osztotta ki a feladatokat, a Sárkány nyújtotta is a varázsitallal teli kelyhet a Nyárnak. Erre előugrott a nyúl.

- Nocsak, egy nyuszi! – kacagott a Nyár.
- Csakugyan. De hogy kerül ez ide? – csodálkozott a Sárkány.

Amíg a Sárkány és a Nyár a nyúl mókázásán mulatott a sas kicserélte a serlegeket: a Nyár serlegét a Sárkány serlegével. Mindketten megitták az italukat. A Nyár megborzongott.

- Hol vagyok? Mit keresek én itt? Ez a Sárkány, nem tévedek?
- Bizony az. – mondta a róka, és elmagyarázta a mit sem sejtő Nyárnak, hogyan került oda. Mesélt neki a kétségbeesett és kimerült testvéréről, a Tavaszról és arról, mennyire várják már őt a Föld lakói.
- Ó, máris indulok! Ennyi késlekedés! De mindent bepótolok! – fogadkozott a Nyár.
- Nem mész sehova. – dörrent rá a Sárkány. – Medvék! Ide hozzám! – kiáltotta.

Ám a medvék helyett a vadászebek jelentek meg, akik időközben elkötötték a nagy medve szekerét. A Nyár egy villámon lecsúszott a szekérbe, és mennydörgés kíséretében megérkezett a Földre. Megsimogatta testvérét.

- Pihenj édes húgom, Tavasz! Itt vagyok már. Bocsáss meg a késlekedésért, a Sárkány tartott fogva!
- Olyan jó, hogy itt vagy! Már nagyon vártunk mindnyájan.

És egyszerre nyár lett. De még milyen nyár! Igazi kalászérlelő, paradicsompirító, mosolygós nyár lett. A gazdák fellélegeztek, a vetés nem veszett oda és jó gyümölcstermés ígérkezett. A Nyár beváltotta az ígéretét, és a hőség mellett hűsítő záporokról is gondoskodott.

De mi lett az állatokkal? A Sas, a Róka, a Nyúl, a Hattyú és a Vadászebek nem térhettek vissza. A Sárkány haragjában egyenként az égre hajította őket.
Ha felnézel az égre, ma is láthatod mindet csillagok képében.

